

[Alvilda Larsen.]

højelse af afgiften, som foreslås. De øvrige ændringer er jo udtryk for lettelser, og dem kan vi altså tiltræde.

Vi er glade for, at det ikke lykkedes at få benzinafgiften forhøjet, og vi er glade for, at den midlertidige tillægsafgift på køretøjer bortfalder. Men selvom vi vil stemme for de lettelser, der er tale om her, har det dog ikke formildet os i vor indstilling til lovforslaget som helhed. Vi vil stemme imod forslaget ved tredje behandling, men stemme for de ændringsforslag, der betyder lettelser, her ved anden behandling.

Tholstrup: Som der står i betænkningen, tilslutter retsforbundet sig de foreslåede nedsættelser af afgifter, men vi kan ikke stemme for de her omhandlede love som helhed. Det må blive de fire samarbejdende partiers ansvar. Som jeg sagde ved første behandling, finder jeg, det er en utidig indblanding fra statens side at lægge afgift på spiritus, som nydes under en særlig form. Skal der være afgift, må den være lige stor, uanset hvor spiritussen købes.

Jeg erkender, at der kommer en nedsættelse af omsætningsafgiften, men vi ved jo godt, at det ikke er for at opnå større retfærdighed, finansministeren foreslår afgiften nedsat, men udelukkende fordi han er bange for, at folk på grund af de høje afgifter skal flytte for meget af forbruget fra restauranterne over til hjemmedrikkeriet.

Noget andet er, at jeg slet ikke tror, at denne nedsættelse er tilstrækkelig til at nå det mål, den højterede minister har sat sig. Hidtil har man kun kendt til at lægge afgifter på — på samme måde som manden, der læssede sten på sin vogn, og som sagde: kan den tage *den*, kan den også tage een til. Men omvendt er det, når vognen går i stå, således som det nu er sket med restaurantkatten. Så må han sige, når han skal begynde at læsse stenene af vognen: kan den ikke tage *den*, kan den heller ikke tage *den*. Jeg tror, at mindst halvdelen af det læs, restauratørerne bærer, må læsses af, for at vognen overhovedet kan komme i gang igen. Vi må ikke underkende den betydning, restauranterne har for turismen, som bl. a. skal skaffe os hård valuta hjem. Det tjener intet fornuftigt formål at overbelaste dette erhverv.

Det glæder mig, at vi nu har fået så mange med os, at vi er nok til at hindre de samfundsskadelige forhøjelser af benzino- og vægtafgift, der var foreslået, og som ville fordyre transporten. Og det glæder mig, at vi har fået knæsat det princip, at

der ikke må opkræves afgifter af motor-kørslen til andre formål end vejformål, at motorkørslen ikke må benyttes som skattekilde. Det anslag, der kom fra radikal side mod motorkørslen, og som ifølge dagbladene gik ud på at opkræve 1 000—2 000 kr. på hver nytildelt bil, blev heldigvis også afvist. Jeg gør opmærksom på, at jeg heller ikke ved denne lejlighed røber noget tal, jeg har fra et lukket udvalgsmøde; gennem dagbladene kender offentligheden i forvejen disse tal. En sådan afgift ville være ganske urimelig; de mennesker, som får tildelt vogne, straffes i forvejen hårdt nok gennem den stærkt forøgede omsætningskat, som blev indført i 1943, og som virker dobbelt hårdt i kraft af prisstigningen og endnu en gang hårdere i kraft af devalueringen. Omsætningsafgiften er steget fra 3 til 12 gange det beløb, den var før krigen for almindelige brugsvogne, for slet ikke at tale om de dyre luksurvogne, som ikke kommer i betragtning i denne forbindelse. De mennesker, der får indkøbstilladelse til biler, er folk, hvis indtægt ikke er steget i takt med prisudviklingen, og der bliver kun givet indkøbstilladelser til sådanne folk, som er tvunget til at være kørende. Det drejer sig i første række om læger, dyrlæger, jordemødre, sundhedsplejersker, tilsynsførende ingeniører og endelig et mindre antal erhvervsfolk. Med den nuværende omsætningskat betaler en af de få storekørsportører, som kan få lov til at købe en amerikansk vogn, 6 350 kr. mere i omsætningskat af denne vogn end før krigen, og så er der endda tale om den billigste amerikanske vogn, der i det hele taget kan købes. Lægen og dyrlægen må af med mellem 2 000 kr. og 3 000 kr. mere end før krigen for deres nye vogne af mellemstørrelse, medens jordemoderen og sundhedsplejersken med de små vogne skal af med 1 000—2 000 kr. mere, hvortil kommer den toldforhøjelse, som er en følge af værdistigningen. Der er altså tale om en fordobling af afgiften selv på de ganske små vogne. Skulle man virkelig opkræve endnu 1 000—2 000 kr., ville det altså sige, at jordemødre og sundhedsplejersker måtte have større betaling for deres arbejde eller for deres medvirken, må jeg heller sige, til, at børnene kommer igennem de første vanskeligheder. Og når så disse penge skal bruges til udbetaling af børnetilskud, ja, så ser man klart, hvor paradoksalt de vise fædre indenfor det radikale parti vil ordne den økonomiske politik. Vi indbyder de radikale til samarbejde om denne omsætningskat, men det bliver naturligvis om en afskaffelse af den,